Дніпро, Дніпро! Ти покохав,
Як матір, Україну,
Ти рідним братом и став
І другом до загину.

Давно колись, в часи війни,
Гуляв ти з козаками,
Носив на плечах їх човни,
Ховав очеретами.

Але думки летять в віки,
У час походів княжих —
Хіба ж не ти встеляв шляхи
Єдвабом, шовком вражим?

Хто ж чеше кучері твої
І мед-вином частує?
Хто сріблом пояс тобі тче
І золотом гаптує?

Вітри розчісують тебе,
Річки вином частують,
Русалки пояс тобі тчуть
І золотом гаптують.

Дніпро! Хто бачив раз тебе,
Не зможе вже забути.
Ти наче вільний, як орел,
В кайдани не закутий.

Ти тихо в день ясний пливеш,
Заглиблений в минуле,
І сумно згадуєш про тих,
Що вже давно поснули.

На кого ж думкою куєш
У кузні свою зброю?
Крилаті іскри золоті
Кого зовуть до бою?

Чому ти часом в день ясний
Кувати перестанеш?
Чому насупишся, як сич,
Темніший ночі станеш?

І хвилі буйні поженеш,
Неначе чорні коні,
На сірі скелі й береги,
На греблі-перепони?

Та все ж розіб'ються вони
В боях нерівних, лютих,
І знов застогнеш тяжко ти,
І знов невільник скутий.

Та в ранній час весни, коли
Все в світі хоче жити,
Немає сили і тобі
Конати і тужити.

І знов, могучий, кличеш ти
Боротися за волю,
І хвилі вже твої летять,
Гудуть, ревуть по полю.

І ти вже, сивий, не Дніпро,
А ціле буйне море!
Лише твої тепер степи,
Поля, ліси і гори.

Невільник, вбогий вчора ще,
Сьогодні — цар розкутий...
Дніпро! Хто бачив раз тебе,
Не в силі вже забути.

Коли збагне думки твої
Рибалка в час вечірній,
Уже до смерті стане він
Тобі товариш вірний.